

pre veci verejných notárov zo dňa 29. októbra 1934 po preskúmaní spisov predložených hore označeným disciplinárnym súdom, v neverejnom zasadnutí takto sa usniesol: Najvyšší súd ako súd odvolací pre disciplinárne veci verejných notárov zamietla rekurz a odmieta jeho prevedenie podané dňa 23. novembra 1934 ku krajskému súdu v L.

Z d ô v o d o v :

Proti usneseniu disciplinárneho súdu prvej stolice, ktorým bola nariadená dočasná suspenzia Dra L. R., podal menovaný rozklad a odvolanie, správne rekurz v smysle § 193, odst. 2 zák. čl. XXXV:1874. Rekurz je bezzákladný.

Podľa § 47. lit. a) zák. čl. VII:1886 dočasnú suspenziu verejného notára treba vyriešnuť, keď proti nemu bolo nariadené vyšetrovanie pre zločin. Ponevác proti Dr. L. R. bol vynesený pravoplatný rozsudok, podľa ktorého bol uznaný vinným zo zločinu padelania verejnej listiny, preto právom nariadil súd prvej stolice jeho dočasnú suspenziu. Postrádajú právneho základu vývody sťažovateľa, že by suspenzia preto nebola v tejto veci prípustná, lebo proti nemu nebolo vraj nariadené formálne vyšetrovanie, ďalej lebo v trestnej veci ešte nebolo vynesené pravoplatné rozhodnutie o tom, či má byť obžalovanému povolený podmienený odklad výkonu trestu alebo nie. Podľa zákona je možno vysloviť dočasnú suspenziu už behom trestného pokračovania. Tá okolnosť tedy, že trestný súd nerozhodnul ešte pravoplatne o podmienenom odsúdení, nie je prekážkou použitia dočasnej suspenzie. Pravoplatný odsudzujúci rozsudok však, — ktorý v tejto veci bol vynesený, — poskytuje pevnejší základ k vyriešnutiu suspenzie, než nariadenie vyšetrovania. Zrejme je to aj z tých predpisov trestného poriadku, podľa ktorých nariadenie vyšetrovania nie je potrebné v každom prípade, ďalej z toho predpisu § 25 zák. čl. XXXIV:1897, že nariadenie hlavného pojednávania na základe § 268 tr. p. a priame predvolanie v smysle § 283 tr. p. majú s hľadiska disciplinárnych zákonov rovnaký účinok, ako danie v obžalobu. Po vynesení pravoplatného odsudzujúceho trestného rozsudku je tedy irrelevantné, či bolo vo veci nariadené vyšetrovanie alebo nie. Preto najvyšší súd rekurz zamietol.

Čís. 239 dis.

I při neohroženém zastupování klienta je advokát vždy povinen vystríhati se všeho, co odporuje zákonům, a voliti cesty k dosažení práva jen podle zákona; je tudíž povinen vyvarovati se takových invektiv proti odpůrci, které trestní zákon kvalifikuje za trestný útok na čest.

(Rozh. ze dne 6. března 1935, Ds II 2/35.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie po ústním neveřejném líčení vyhověl odvolání zástupce komory z nálezů kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 15. září 1934, jímž byl obviněný advokát zproštěn obvinění pro

přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil kárný nález v ten smysl, že uznal obviněného advokáta vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že se v dovolacích spisech ve sporu krajského soudu v M. způsobem hrubě nešetrným dotkl cti žalobců.

Z d ů v o d ů:

Odkazovací usnesení disciplinární rady moravské advokátní komory uznalo na důvod stíhati kárně Dr. E. G. pro přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že v dovolacím spise ve sporu Cs a 6/31 krajského soudu v M. dotkl se cti žalobkyně způsobem hrubě nešetrným. »Opětovnými narážkami na záludnost a obmyslnost odpůrce«, jimiž obviněný »vybočil z mezí, které mu ukládá ustanovení § 9 adv. řádu« a jimiž se podle hlediska odkazovacího usnesení dopustil přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, jsou míněny veškeré ony urážlivé výroky, které jsou předmětem odsuzujícího trestního rozsudku okresního soudu v M. č. T IX 936/32, tedy jak výroky v dovolacím spise Cs a 6/31, tak i výroky v dovolacím spise Ck II 2/31 krajského soudu v M.

Citovaný pravoplatný trestní rozsudek uznal obviněného vinným přestupkem pomluvy podle § 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. pro výroky v kárném nálezu reprodukované, rozsudek nejvyššího soudu pak ve věci Cs a 6/31 vydaný v důsledku uvedeného již dovolacího spisu uložil mu pořádkový trest 200 Kč z důvodu, že »opětovnými narážkami na záludnost nebo obmyslnost odpůrce, vybočujícími z mezí, uložených právnímu zástupci příkazem účinného hájení zájmů strany, byla porušena povinná úcta«. Napadený kárný nález přes to zprostil obviněného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu z důvodů, že výroky v dovolacích spisech, hledí-li se k celkovému jejich obsahu, podle přesvědčení kárné rady nesloužily výlučně k tomu, aby urazily protistranu, nýbrž že obviněný jich použil bona fide a výlučně za tím účelem, aby takto přesvědčil soud o nepoctivém jednání protistrany, o čemž jak jeho mandant, tak i on sám byl přesvědčen. Podle mínění kárného nálezu opravňuje předpis § 9 adv. řádu advokáta bez okolků kritisovati přesvědčivými slovy jednání protistrany a jedině jeho imunita, opírající se při přednesu skutkových okolností o bona fides, zabezpečuje poctivé a neohrožené zastupování strany.

Kárný nález však, dovolávající se zde předpisu § 9 adv. řádu, přehlíží patrně, že právě toto zákonné ustanovení, normující povinnost advokáta pilně, věrně a svědomitě hájiti zastoupení, které na sebe vezme, ukládá mu též jisté meze doložkou »podle zákona« a »pokud to není zákonům na odpor«. Proto i při neohroženém zastupování klienta je advokát vždy povinen vystříci se všeho, co odporuje zákonům, a voliti cesty k dosažení práva pouze podle zákona: je tudíž též povinen vyvarovati se takových invektiv proti odpůrci, které trestní zákon kvalifikuje za trestný útok na čest. Domnívá-li se kárný nález, že jedině bezúčelná nadávka v podáních použitá tvořila by skutkovou podstatu činu, který by se musil disciplinárně stíhati, vytyčuje tím příliš široké hledisko pro domnělou bona fides. Rozhodnutí víd. nejv. s. čís. 3421 víd. sb. a českosl. n. s. čís. 877 Sb., jichž se nález dovolává, nelze použiti na souzený případ v tom všeobecném smyslu, jak jim je zde dáván. Výrok, stíhaný jako závadný,

dlužno vždy posuzovati zcela samostatně podle okolností konkrétního případu. A tu ony výroky, jichž obviněný použil ve svých dovolacích spisech, jak jsou v trestním rozsudku i v kárném nálezu reprodukovány, jeví se zejména vzhledem k povaze podání nepochybně zcela zbytečnými a bezúčelnými útoky na čest protistrany, jimiž nemohlo býti naprosto ničeho docíleno v zájmu klientů obviněného, a přesahují daleko rámec dovolené »kritiky jednání protistrany slovy přesvědčivými«. Též obviněnému i při vnitřním jeho přesvědčení o právu strany jím zastupované musilo jako advokátu býti povědomo, že slova »o chytráctví žalobců, jejich záludnosti, triku, zkrucování a oklamání soudu« nemohou v tomto stadiu civilního procesu při omezeních dovolacího přednesu ve smyslu § 503 c. ř. s. jakožto pouhé tvrzení ničeho změnit na skutkovém základě ve prospěch jeho strany a jak správně již uvedl pravoplatný trestní rozsudek okresního soudu v M. č. T IX 936/32, musil si obviněný býti též vědom urážlivé povahy použitých slov, že jimi jen snižuje protistranu v obecném mínění. Poněvadž proto obviněný slovy, jak jsou uvedena v napadeném kárném nálezu, pojatými do obou dovolacích spisů, vybočil z mezí uložených právnímu zástupci pro účinné hájení zájmů strany a hrubě nešetrným způsobem se dotkl cti odpůrců, porušil způsobem tím též svoji povinnost advokáta, chovati se vždy tak, aby tím čest a vážnost stavu advokátského netrpěla.

Čís. 240 dis.

Stížnost do usnesení vrchního soudu, že je podle § 50 zák. čís. 46/1868 ř. z. důvod, aby byl soudce dán na odpočinek, je opožděná, byla-li sice podána v osmidenní lhůtě u presidia krajského soudu, vrchnímu soudu však předložena až po uplynutí lhůty; nevedí, že bylo v nálezu vrchního soudu mylné poučení.

(Rozh. ze dne 12. března 1935, Ds II 6/35.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudcovských úředníků odmítl stížnost soudce do usnesení kárného senátu vrchního soudu, jímž bylo vysloveno, že je podle § 50 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. z. důvod, aby stěžovatel byl dán na odpočinek pro trvalou tělesnou vadu.

D ů v o d y:

Stížnosti proti usnesením ve věcech kárných je podle zákona z 21. května 1868, čís. 46 ř. z., podati v neprodloužitelné lhůtě osmi dní u kárného soudu prvé stolice, t. j. v tomto případě u vrchního soudu v Brně.

Podle výkazu o doručení bylo napadené usnesení stěžovateli doručeno dne 8. února 1935. Stížnost byla pak podána dne 15. února 1935, tedy před uplynutím uvedené osmidenní lhůty, avšak nikoli u vrchního soudu v Brně, nýbrž u presidia krajského soudu v O. Poněvadž stížnost byla presidiem předložena příslušné instanci — vrchnímu soudu v Brně —